

»Det är ganska sannt,» återtog Lucien, »att de äta hundar, lika så väl som de äta andra djur, men om de särskildt tycka om dem eller icke, är en punkt hvori naturforskarna äro af olika mening. Det är sannt, att de nalkas sådana ställen der de höra hundskall, men somliga säga att det härleder sig deraf, att hundarnes tjut så mycket liknar låtet från deras egna ungar, och att det är dem de söka.»

»Men jag har sett både hanar och honor gå mot hundar.»

»Just så. Hanarne gå för att sluka upp ungarna, som de tro sig höra, och honorna följa för att försvara dem. Stora strider äro ofta å bane emellan hanar och honor af just denna orsak.»

»Men huru kommer det till, Lucien,» frågade François, »att de kunna fånga fisk, som tyckes vara så mycket snabbare än de?»

»Ganska få slag af fiskar äro snabbare än alligatorn, som med tillhjälp af sina simfötter och i synnerhet sin flata stjärt — hvilken gör samma tjänst som en akteråra eller ett roder — kan röra sig i vattnet lika snabbt som de flesta fjälliga varelseser. Det är dock icke genom att jaga utan genom list, som alligatorn försäkrar sig om en fisk för sin mage.»

»Genom hvilken list?»

»I hafven ju ofta sett en alligator flyta på vattenytan, med kroppen böjd i en halfcirkel och utan att röra en lem?»

»Ja, ja, jag har sett det många gånger.»

»Välän, om I då hadn kunnat se under vattenet, så skullen I varseblifvit en fisk någonstädes på den konvexa sidan af halfcirkeln. Fisken ligger utan tvifvel och spanar på vattenytan efter rof, såsom flugor eller majbaggar, som han kan komma öfver. Sysselsatt dermed ser han icke den stora,